

איש אילת עונה על
הנידסומים אודות
מכת החשיש בעירו

אילת

אילת היא שמורת-חן עוצרת נשימה. הצרה היא, שלאחרונה היתה נשימת התושבים והאירחים נעצרת לא רק בשל

נפש בריאה בנוף פראי: צלילה בים-סוף

אני עובד בחברת כל סוגי הדגים שהזכרתי ולפעמים עם דגים חודשים, בשמורת הטבע, לאורחים חשובים עם פתק מאברהם יפה, ה' ממונה על השמורות בכל הארץ, אני נותן לנגן על הפסנתר שזרקתי לשמורה בחגיגות ים סוף.

בדרך לשמורה אני חולף על פניהם של הזוג מורגן. אלה באו מדנמארק, כמו תיירים רבים אחרים. יש להם שם בית-חרושת לדג' לים עם חמישים פועלים, והם גרים באילת. הם באו לכאן לא משום שהם אוהבים חשיש, כי יש בדנמארק סמים טובים יותר, אלא משום שהם אוהבים את אילת. גם הזוג ה'

בכל הצבעים — צפה ועלתה על פני המים ואמרה: „אני נשאת כאן. חיים משוגעים.“ למה לא נשאה באילת, אינני יודע גם היום, כי אולי היתה מכירה את העיר כפי שאני מכיר אותה, את התושבים שבתוכם אני חי, עובד (לפעמים) ומבלה כמעט שלישי מחיי.

קפה הפוך

אם אספר לכם על חיי באילת, תיווכחו לדעת עד כמה רחוקים תושבי אילת —

אינה אחרת

איטלקי העובד אצלי במועדון, והמבלה ב' אילת את ירחי-הדבש, אוהב אחד את השני ואת אילת. הוא בנו של בעל רשת בתי מלון באיטליה, היא איטלקיה ושניהם עכשיו אילתיים. הם מתביישים לחזור עכשיו לאיטליה. מה יגיד עליהם האפיפיור, אחרי ששמע על אירחיהם של תושבי אילת? בשעות הצהריים אני חוזר העירה. אני פו' גש את בובי עצינו, הגר באילת יחד עם אשתו עורדה כבר השנה ה-17. הם עוד לא מעשנים חשיש ובקרוב גם לא יקראו בטה את העולם הזה. לראשון עוד לא התרגלו ולשני התרגלו, אבל... „חשיש?״ בובי כועס, וכשהוא כועס, שומעים את זה ב' יטבתה. בובי הוא מנהל מקורות בכל האיזור, ממיצפה רמון ועד אילת. הוא כבר היה סגן ראש העיריה ואפילו ראש העיר כשהראש היה גוסע לחייל לאסוף כסף.

כבוד ולא עונש

ערב אני פוגש, בדרך כלל, אם אני רוצה או לא, את שלמה (קוקי) כוכבא. הוא לא מספר, אלא חשבוניה שלמה. הוא יכול היה לשבת בדיוגנוף ולהרוויח שלושת אלפים לירות לחודש, אחרי שהיה מכריח את דן בן-אמוץ ושאלו ביבר להמציא בדיחות משלהם במקום להשתמש בשלו. במקום זה הוא יושב באילת ואחראי על האחזקה של קו הנפט. הוא מפאייניק, אבל מפאייניק טוב.

יכולתי להמשיך כך ולפרט את כל ספרי מירשם התושבים של העיר. החלטתי הפעם להיות הסניגור, אחרי שכל כך הרבה סניגורים עלו על סניגוריה ובדרך כלל הצ' ליחו לא רע — ביניהם גם העולם הזה. אני חושב שנעשה עזל לאילת ולתושביה. לפני הרבה שנים החזיקו תושביה הראשונים של אילת את יאיר קוטלר מהארץ ב„מעצר-בית״ כאן, על שכתב כתבה נגד העיר. עכשיו לא יעשו זאת לשולה תבור, משום שלהיות ב' אילת זהו כבוד ולא עונש.

ואפילו אורחיה — מאותו תיאור עליו ומסר' מס.

באילת, אני קם בשבע שלושים ושש, בכל בוקר. זו לא בעיה לקום באילת — אני פותח עין אחת ואני כבר ער. בשבע שלוש שים ותשע אני בארקה, בבית-הקפה של איזי. כאן שותים קפה הפוך ונפגשים עם אלה שעדיין לא יצאו לעבודה, אלה שיוצ' אים לעבודה, אלה שמתכוונים לעבוד אך אין להם זמן, ואלה שלא יעבדו כבר אף פעם ולא יהיה להם משום כך כסף לחשיש, אלא אם מישוהו מדיוגנוף יכבד אותם במציצה. בדיוגנוף, כמובן.

כי עובדה אחת, סטאטיסטית ויבשה, אין אפשרות להכחיש: מספר מעשני החשיש ב' תל-אביב וסביבתה גדול בהרבה ממספר מעשני החשיש באילת וסביבתה.

איזי, בעל הקפה, הוא פועל-בנין תל-אביבי, שהפך לחלק בלתי נפרד מאילת, אחרי שהיה חלוץ הקניינות של תמנע, חלוץ המסעדות (הטובות) של אילת וחלוץ בתי-הקפה במרכז המסחרי החדש. איזי לא מעשן חשיש, לא משום שאשתו לא נותנת לו, אלא משום שזה „לא הז'אנר שלי״, כפי שהוא אומר בעברית-חלוצית-אילתית פשוטה. „קפה הפוך,

מאת

רפי נלסון

בנקשה! והוא הופך עליך כוס קפה בלי סמים.

כשהראש היה נוסע

מרבית תושבי אילת עושים לפחות חמישה ביקורים בשבוע אצל איזי. אחרי כל ביקור נגמר להם הכסף — ממה הם יממנו את קניית החשיש? אחרי איזי והקפה שלו, אני יוצא לעבודה.

יפני חי ותוסס: שייט מסעיר בסירת-מרוץ

בעמוד זה מדבר רפי נלסון בשמם, ואלה דבריו:

חיים משוגעים

יותר מעשר שנים שאני חי באילת ולא ידעתי כנראה היכן אני חי, עד שקראתי את רשימתה של שולה תבור על „אילת עיר החשיש“.

היופי הטבעי, ריח מתקתק ומחניק עלה באפם: ריח החשיש.

מי עישן אותו, היכן, ובאיזה כמות? התשובה רשומה, בעיקרה, בתיקי תחנת המטרה במקום. בתיקים אלה כתוב מה שכל מבקר יכול היה לראות בעצמו: ביק' תות הביטניקים שעל החוף הפכו מרכז למחששה גדולה. אולם בגלל ההווי האק' זוטני של הביקתות, בגלל הופעתם יוצאת-הדופן של הביטניקים, עלה ריח העשן והת' פשט הרחק מעבר לאותה פינה בחוף ה' דרומי של ישראל.

כתבת העולם הזה, שביקרה לפני שלושה שבועות באילת, תיארה את ההחי הזה (העולם הזה 1476). כעבור שבוע ימים באה תגובה נמרצת מצד העיריה: פקחיה ערכו פשיטה על הביקתות, חיסלו אותן במיבצע יסודי. לביטניקים נאמר, כי הם יכולים להמשיך לשהות באילת, אולם בתנאי שית' אחסנו באכסניה מסודרת, או יקמו אוהלים מסודרים ונאים, בשטח שיוקצה לצורך זה. על עישון החשיש, שדחף את העיריה ל' מיבצע החיסול, לא נאמרה מילה. אולם לא רק העיריה הגיבה. גם התוש' בים נודעקו להגן על עירם.